

smittefarlig Tuberkulose, kan afskediges mod at faa $\frac{2}{3}$ af deres Lønning i Pension. Denne Bestemmelse skyldes selvfølgelig Omsorgen for, at disse Embedsmænd eller Funktionærer ikke i deres daglige Berøring med Publikum skal udsætte dette for Smittefare. Jeg kan godt forstaa, at Indenrigsministeriet har fundet Anledning til at konferere med Tuberkuloselægerne og med Sundhedsstyrelsen derom, thi der kan sikkert rejses Tvivl om, hvorvidt de Penge, der er anvendte til disse Pensioner, fuldt ud fyldestgør det Formaal, som tilsigtes. Det Beløb, det drejer sig om, har for de sidste 5 Finansaar været 340,000 Kr. i alt. Hvis det nu var saaledes, at den Funktionær eller Embedsmand, som i Henhold til denne Lov er afskediget, derved blev udelukket fra i alt Fald i lignende Udstrækning som tidligere at komme i intim Berøring med Publikum og blev kontrolleret i saa Henseende, kunde Bestemmelsen nok siges at være effektiv. Men det er ikke Tilfældet. Der er i Virkeligheden intet, der hindrer en saadan Embedsmand i privat at søge Beskæftigelse, hvor han i akkurat lige saa høj Grad kan være smittefarlig som tidligere i Statens eller Kommunens Tjeneste. Men jeg indrømmer, at det vilde være saare vanskeligt og et meget betydningsfuldt Indgreb i den personlige Frihed, hvis man ligefrem skulde gaa rundt i Hælene paa disse Mennesker og kontrolere, at de ikke efter at være afskedigede med $\frac{2}{3}$ af deres Løn i Pension søgte ny Virksomhed, hvor de kunde blive smittefarlige. Jeg forstaa meget godt, at der blandt de 18 Tuberkuloselæger, som Justitsministeriet har forespurgt angaaende denne Sag, kun har været een, der ønskede Loven skærpet, men et betydeligt Antal, der i Virkeligheden snarere ønskede den slappet, thi jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at naar man en Gang kommer nærmere til Bunds i disse Forhold, har haft Lejlighed til i et længere Aaremaal at kontrolere denne Paragrafs Virkninger, vil man snarere gaa, til en Indskrænkning. Saa vil man blive nødt til at indrømme, at mange af disse Mennesker, hvis de blot udviser almindelig Forsigtighed i deres Samkvem med Publikum, aldeles ikke rummer nogen særlig Smittefare, og at man i Virkeligheden ved at afskedige dem, medens de endnu er fuldt arbejdsdygtige, driver dem over i privat Erhverv og det paa en saadan Maade, at det er umuligt for det offentlige at gaa i Hælene paa dem og forhindre dem i at drive privat Virksomhed,

der medfører en maaske lige saa stor Smittefare. Men herom kan der maaske faas nærmere Oplysninger i Udvalget.

Saa har jeg kun een eneste lille Paragraf tilbage at omtale, det er § 11. Paa Grund af Indkaldelserne til Sikringsstyrken er man kommet ud for det Forhold, at en meget betydelig Part af Belægningen paa Marinehospitalet har været Patienter, hvis Tuberkulose er kommet til Udbrud eller er blevet opdaget under deres Indkaldelse. Her har Sundhedsstyrelsen udtalt som sin Formening, at det i Virkeligheden er urimeligt, at Staten i Henhold til Lovens § 11 skal bære hele Udgiften. Man har ment, at det vilde være rimeligst, at Udgifterne til Behandlingen af disse i Virkeligheden ældre Tuberkulosetilfælde, som først bliver erkendt herinde, men som har bestaaet i adskillige Aar, udredes paa sædvanlig Maade, kun med $\frac{3}{4}$ Tilskud fra Statens Side. Spørgsmaalet har ogsaa været forelagt de to militære Ministerier, Marineministeriet og Krigsministeriet, og her ser vi det maaske heller ikke tidligere ganske ukendte Forhold, at de to Ministerier ikke er enige. Marineministeriet ønsker Paragraffen forandret, medens Krigsministeriet ønsker den opretholdt. Hvorledes den højtærede Forsvarsminister stiller sig i dette Dilemma, er mig endnu ikke bekendt. Men det kan maaske faa betydelig Indflydelse paa Udvalgets Stilling til dette Spørgsmaal, naar det faar at vide, om det er lykkedes Forsvarsministeren at forsonde de indenfor hans to Ministerier i saa Henseende stridende Anskuelser.

Som sagt, Lovforslaget er ikke omvæltende, men det er dog saa omfattende, ogsaa i sine Ændringer, at jeg anser det for rimeligst, at det behandles i et Udvalg, og et Forslag derom vil i alt Fald fremkomme gennem mig fra det Parti, jeg har den Ære at tilhøre.

Jacob Christensen: Som allerede bemærket af den foregaaende Taler (Hege-lund-Lange) er det foreliggende Lovforslag i det væsentlige overensstemmende med den gældende Lov af 1. April 1912. Det ærede Medlem, som nys talte; gennemgik de forskellige Ændringer, som Lovforslaget indeholder, og jeg kan i det væsentlige slutte mig til den Opfattelse, som det ærede Medlem fremkom med, og kan paa mit Partis Vegne udtale, at vi vil støtte Arbejdet for dette Lovforslags Gennemførelse i det Omfang, som Lovforslagets Rammer antyder, og helst i videre Om-